Ábrahám Erika

kapcsolati interfészek

ki ró fel múlt idejű igéket
transzgenerációs nyom
ottfelejtett poháron

*

a szorongás nem osztható kettővel

*

hiányok képződnek ártatlan
horpadások rajzolódnak
romlás hegei a szívfalon
befűződések ahová már
készülődik a kiegészülés
a másutt méltatlanul fölös

sóvárgás teje kis ájulások
az áttetsző öröm megtörése
hová lesznek a vágy kontúrjai

*

fekszik társam mozdulatlanul
szív fölött keresztbe font karokkal
nézünk egymásra tanácstalan
minden-mindenki más meg én
vagyunk együtt a nap hulladéka
az egyszemélyes szarkofág mögött

kimondatlan

drágám a szerelem kinőtt
neoprén
vad vizekre már nem csapódunk
összebújunk
pirosan lustán nap langyította
sekélyben

készségeink sorfalat állnak
otthon vagyunk
a mostban meleg van bőr- és
vacsorapára
egyet kerülgetünk folyton
kimondatlan

azt az egyetlent nem kaphatjuk
nem teljesítjük
mert már odaadtuk érdemtelennek
érdemesnek
előző életeinket meg nem osztjuk
meg nem haladjuk

nem látom tenyeredtől az életvonalat
tenyeremben